

Granollers, portes enfora

**Claudi Colomer,
governador civil**

El diumenge passat els diaris ens donaren la notícia que un granollerí havia estat nomenat governador civil. **Claudi Colomer Marqués** és, ara, governador de la província d'Àlava.

Nascut a Granollers el 1921, Colomer desenrotllà la seva principal activitat a la nostra ciutat com a fundador i director del setmanari «Estilo». Després es traslladà a Madrid i Barcelona, on ha residit fins ara. Actualment, entre altres càrrecs, ocupava els de Diputat Provincial i Procurador a Corts de nomenament directe pel Cap de l'Estat.

**Viatge a Amèrica
d'Antoni Jonch**

Convidat pel Govern de l'Uruguay, **Antoni Jonch**, director del Parc de Barcelona ha anat a aquella nació sudamericana per tal d'assistir a la reunió preparatòria de la Federació de Parcs Zoològics Hispanoamericans que se celebrarà del 6 al 10 d'aquets mes. — V.

ESPIRITUALITAT

La Paraula de Déu

La meditació de la paraula de Déu heus aquí un altre dels temes quaresmals. L'Església ens la recomana, i ens proposa per Quaresma una sàvia selecció de lectures de la Bíblia, precisament les que contenen els moments cabdals de la història de la salvació i les seves idees bàsiques. Les podem llegir al missal, en el text de la missa de cada dia.

No hem d'insistir en la necessitat de mantenir contacte amb la paraula de Déu, perquè és evident. Si Déu ha parlat, no en tenim prou de creure, ens interessa saber què ha dit.

Més aviat cal recordar que la paraula de Déu no és com qualsevol paraula humana. Té unes característiques especials. (Altrament no fora paraula de Déu)

La paraula humana, purament ens assabenta de coses. La de Déu és *eficax i transformadora*. Escolteu, sinó, Isaïas: *Així com baixen la pluja i la neu de dalt del cel i no tornen allà sinó després d'haver assaonat i fecundat la terra, i havent-la fet germinar produint la llavor per a sembrar i el pa per a menjar, així la paraula que surt de la meua boca no torna a Mí buida, sinó que fa*

allò que Jo vull i compleix la seva missió. (Is 55, 10-14).

La paraula humana, una vegada dita, passa. La de Déu és duradera eterna: mai no deixa de ser pronunciada. « *La paraula del Senyor dura eternament* », « *La terra passarà, les meves paraules no passaran* », ens diu també la Bíblia.

Per tant, és una paraula *vivent*. No com la dels homes, que mor a l'instant de nascuda. D'una paraula morta, escrita, no en treurem res de vital — ni de la Bíblia sola, ni del Corà, ni del Dighanikaya budista —. La paraula de Déu és essencialment actual. Només la trobarem en una comunitat que la conservi fresca i vivent, jovenívola, sempre acabada de dir i continuament realitzant-se. I sempre que aquesta comunitat, evidentment, l'hagi rebuda del mateix Déu.

Aleshores, tant és que aquesta comunitat — l'Església — ens la llegeixi públicament o ens la doni en un llibre que en ésser llegit reviurà. Sempre serà una paraula viva, sempre serà la Paraula de Déu.

I serà el nostre aliment, la nostra benaurança. Tal com ho diu Jesucrist en l'evangeli d'avui: « *Sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden* » (Lluc, 11).

MN. J. CAMPS

L'actualitat té un nom : Transfiguració d'Argèlia

De savis és rectificar, diu l'adagi. Moltes coses, fins fa poc inacceptables pel nacionalisme francès, semblen ara perfectament correctes.

Argèlia era part integrant del territori nacional. Els guerrillers del F. L. N. no eren res més que bandes de rebels i traidors. El Govern Provisional de la República Argelina no representava ningú... No cal continuar l'enumeració. N'hi ha ben bé prou per a veure com els conceptes han canviat sensiblement.

Ara, França ja accepta el G. P. R. A. com a interlocutor vàlid per a negociar la pau. Ara ja es creu que el F. L. N., si bé no representa tots els argelins, és una organització amb la qual el Govern francès pot tractar sobre el futur d'Argèlia...

Tampoc és cap pecat creure i dir que Argèlia i una porció del territori francès són coses diferents. No cal dir que es tractava d'un fet fàcilment comprovable. No obstant, quants d'anys no s'ha tardat a acceptar-ho! Quanta sang no s'ha hagut de vessar perquè la comprovació fos feta! Hi ha coses que de tant de sentir les dir i de veure-les escrites acabem per creure que són veritat. És la força de la propaganda, desplegada sovint amb tot el poder i els mitjans d'un Estat modern, al servei d'unes idees interessades. Quan convé, la campanya publicitària cessa, i les idees i els conceptes, en quedar sense altra defensa que els seus propis valors, s'esquerden i s'ensorren.

Per això, ens estalviarem moltes sorpreses tan sols vigilant una mica. Procurant comprovar els fets. I, si només podem intentar-ho a través de les paraules, fent el possible per escoltar diverses veus, fins i tot aquelles que ofega la propaganda.

